

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

El nostre "Orfeó", triomfant

EL DEMÓCRATA, ferm propulsor i defensor fervent d'aquesta agrupació artística, gloria de Granollers i honra de "L'Unió Lliberal", anomenada "Orfeó Granollerí", no donant-se per enterat de les desconsideracions de que ha sigut objecte, per part dels que *la menen* en el Comitè d'Acció, va enviar un seu redactor a Sant Feliu de Guixols, amb la comanda de fer extensa informació de l'estada del nostre Orfeó a aquella hermosa ciutat.

EL DEMÓCRATA, que és dels que creuen que encare hi han *classes*, no pot fer arribar a l'Orfeó responsabilitats de les quals sols en són acreeadors els que, per la seva ineptitud — quan no mala fè — en el desempenyo de llurs càrrecs, comprometen constantment el bon nom de l'entitat que, en moment d'ofuscació, va designar-los per a sos representants.

Després d'aquest apart, sols ens resta adreçar coral felicitació a tots i a cada un dels orfeonistes, per l'èxit obtingut, i d'una manera molt particular al digníssim mestre, el nostre estimat amic, en Martí Llobet, al qual preguem, una vegada més, que perseveri en la seva tasca, que tant profitosa ha d'ésser per la cultura del nostre poble.

Encar perdurava en nosaltres la satisfacció d'haver vist com, amb sa anada a La Garriga, assolí un èxit clamorós l'Orfeó del nostre casal, quan gens llunyana era l'hora en que devíem sortir per la tant culta com noble ciutat de Sant Feliu de Guixols.

La nit del diumenge, fou passada per tots nosaltres amb verdader neguit.

Tots esperavem el trenc de l'aua. Tots esperavem l'hora convinguda per a sortir, ajuntats alentorn de la nostra ensenya, anhelant el moment de que, plens de goig i d'entusiasme, podéssim triomfar a *fora de la provincia*.

Els cantaires, amb sos harmoniosos cants; el mestre Llobet, veient admirar el fruit de la seva labor i els demés, contemplant com l'èxit coronava el nostre entusiasme per l'obra de cultura artística portada a terme per l'esforç dels més humils granollerins.

Per í, de l'alt campanar ens arribà, amb sonoritats hermoses, l'hora ansiada, a temps que l'aua extenia ses gales per la terra; poc més tard, el xerroteig de les gentils noietes i la parla entusiasta i viva de tots plegats trencava'l silenci de la matinada.

En breus moments ens acollírem tots a «La Unió Lliberal», la casa de l'Orfeó. D'allí, poc després, empeníem el camí de l'estació on, passada una bona estona, arribava'l tren que devia conduir-nos a l'hermosa ciutat.

Ens hi acomodàrem ben perfectament, ja

que'l lloc a nosaltres destinat era sobrer, i sortírem; saludant a la molta gentada que'ns aclamava amb entusiasme corprenedor, manifestant el viu desig de que triomféssim.

Passàrem Cardedeu, Llinàs, Palautordera... en animades converses.

L'Oña, el nostre conserje, baixava a cada estació a *lluir el garbo*, amb el pretext de vigilar la mainada.

A Sant Celoni acaparàrem les coques d'un venedor ambulat.

Passàrem Gualba, Breda i a Hostalric admiràrem l'hermosa perspectiva que ofereix la vila amb les ruïnes de son històric castell.

Ens disposàrem a esmorzar; que'l que més i el que menys tots en portavem, i, bó i esmorzant, arribàrem a l'Empalme.

Creuàrem, després, Sils i Santa Coloma, Caldes de Malavella, Riudellots i Furnells. Allí l'Oña, baixà també i parlà amb uns rajolers que sens dubte els feu *socius* per a la festa que cada any celebren els del seu gremi, per la Mare-de-Deu del Carme.

Arribàrem a Girona i, travessant part de la immortal ciutat, ens dirigírem a la parada del tren petit que devia deixar-nos a Sant Feliu.

Pel camí trobàrem a l'arcalde d'aquest gran poble, en Francesc Màs, el qual, després de saludar-nos atentament, ens acompanyà fins a la seva ciutat.

Montats en el tren petit, passàrem La

Creueta, poblet que estava de festa major; Quart. Llambillas i Cassà de la Selva, on admiràrem les immenses boscuries d'alsines sureres que allí hi cria la natura. Passem, després, Llagostera i Bell lloc.

(En aquest poble, on sols hi hà aigua picanta, baixàrem gairebé tots a comprar-ne. Es d'un gust estrany, que no va agradar-nos; al revés d'un estol de noies guixolenques que allí estaven d'estiueig, que aquestes sí que'ns agradaren. Per elles sí que valia la pena de baixar del tren: hermoses, simpàtiques, franques, carinyoses, amables; ho tenien tot. Aquella representació femenina de Sant Feliu, va fer-nos saborejar ja l'amabilitat de llur ciutat.)

Vingué, després, Santa Cristina d'Aro i Castell d'Aro; el petit comboi bufava de ferm per a guanyar les pendants que aquell trajecte enclou.

Nosaltres, admiràvem, amb gran plaer, les roques vives que formen crestoses i altives muntanyes omplenent aquells paratges; passàrem arràn de verdaders abims que, encuriósits, exploràvem, i, poc després, començàrem a veure Sant Pol.

Seguidament vingueren les primeres cases de Sant Feliu i els crits de salutació amb que els moradors de les mateixes ens rebien, trobaren instantani ressò en nosaltres, que, fent voleiar barretines i mocadors, els corresponíem.

En aquesta forma arribàrem a l'estació, on ens esperaven una representació de l'ajuntament, l'«Orfeó Gesoria» i el chor «Juventud Tarrasense», de Terrassa, que, trobant-se allí d'excursió, vingué també a rebre'ns.

Enfront de l'estació, hi havia una gran gentada, que seguia fins a la Plaça, cap a on ens dirigírem per a saludar a l'ajuntament en son casal. Allí deixàrem la Senyera i, voltats del poble, que, per a venir-nos a rebre, havia deixat el treball, l'Orfeó entonà'l seu himne, «Nosra Bandera». Els aplaudiments dels allí congregats coronaren la cantada.

Seguidament va tenir lloc, dalt del saló de sessions, la salutació de l'element oficial. L'arcalde de Sant Feliu, en eloqüent parla va donar-nos la benvinguda, en nom de tot el poble recordant-nos, al mateix temps, que a la ciutat de Sant Feliu de Guixols era sempre a casa nostra.

Li contestà el nostre batlle, en Francesc Torras, agraint-li tant belles manifestacions, dient-li també que Granollers tindria en compte i sabria correspondre a tantes atencions com, per part dels guixolencs, se'ns feia objecte.

Lo manifestat pels dos batlles i els aplaudiments dels que hi érem, deixaren més estrets els llaços d'amistat que deuràn unir per a sempre als dos pobles germans.

Sant Feliu és un poble model per tots conceptes. Noblesa com la d'aquella gent enlloc se troba; allí, tot és carinyo, tot és amistat, tot és cultura.

Espargits, donàrem el vol per la ciutat i seguidament ens dirigírem als hotels en que devíem hostatjar-nos.

Dinàrem bé, i altra volta sortírem a gaudir de les belleses del poble.

En els banys, en la platja, en el port, en bars i cafès, arreu del poble s'hi veien cares conegudes.

Les damisel·les que portàvem, ens demostraren ben bé que no són pas gens porugues ni tampoc de les que no saben sortir de casa. Pot-ser de totes, no'n quedà ni una sense embarcar-se; totes voltaven i totes eren a admirar les belleses de la ciutat.

Vingué la vesprada i el passeig principal s'omplènà d'una gran generació que, formant corrúa, se passejava amunt i avall i conversava alegrement, alternant els orfeonistes i guixolencs i començant a l'ensem alguns idilis.

A l'hora sopàrem i arribà'l moment de començar el concert en el Teatre de Novetats, el local més gran de Sant Feliu, que oferia un bonic aspecte.

Entre la molta gent de supòsit que hi acudí hi veiérem a l'excelentíssim senyor don Joan de la Prida i Jorro, governador civil de Girona, a l'arcalde i concejals de l'ajuntament de Sant Feliu i a la representació del nostre.

En mig de gran espectació començà el concert amb l'himne «Nostra Bandera», que fou calorosament aplaudit. Seguíren, després, «El Mestre», «La gata i en Belitre», «El Rossinyol» i «Corpus» que formaven la primera part.

Totes foren xardorosament aplaudides, especialment «Corpus» i «El Rossinyol», que va haver-se de repetir, a prec de l'auditori.

Començà la segona part amb «Les Festes d'Hebe», «La Filadora», «L'Hereu Riera» i «La mort de l'escolà». També foren aquestes molt aplaudides, particularment «La mort de l'escolà», que fou cantada deficiósament.

La tercera part se componia de «L'arbre fruiter», «Jovenívola» i «La Patria Nova». A l'acabament de totes ressonaren, forts, els aplaudiments, essent aquests tant nutrits, al final de l'última composició, que també va haver-se de repetir.

En Josep Pineda va agradar molt, fent de solista.

Acabat el concert que tant satisfet deixà al públic que hi acudí, el mestre Llobet va ésser objecte de tota classe de felicitacions, veient-se abraçat pel governador de Girona que, com ja havem dit, va assistir al concert corresponent als prec de l'ajuntament de Sant Feliu i per deferència a l'Orfeó, segons ens va manifestar.

Al dia següent, tot-hom va aixecar-se ben dejorn. Es veu que som dels que entenem que, dormir, és perdre el temps, puix tot-hom va matinejar.

Vingué la tarde i, mentres esperàvem l'hora de començar el concert al «Camp de Sports Guixolenc», ens acudí l'idea d'organitzar un ball per a la nit.

Nombràrem espontaniament una comissió, que fou composta per l'Antón Jané, en Joan Bellavista i el que sotscriu, a fi de que's cuidés de realitzar l'idea; i encar no havia transcorregut una hora, que ja tot estava arreglat. Amb el concurs dels companys d'allà, ens arreglàrem de tractes amb tot-hom i la veu de «ja la nit, tots al ball!», fou escampada arreu per nosaltres, a l'ensem que ho pregonava també'l nunci.

Arribà l'hora del concert i ens dirigírem cap al Camp de Sports, que oferia un aspecte per demés pintoresc, puix ademés de la molta gent que hi havia dintre, els voltants del ma-

teix, tot terreny muntanyós, estaven també plens de gent; d'aquells que, si bé l'estat de crisi per què passa'l séu poble, no'ls va permetre gastar l'import que valia l'entrada, acudiren a buscar un lloc des del qual poder participar de la festa. Això, a nosaltres, ens omplena'l cor de joia.

Cantà son programa l'Orfeó, i assolí també un altre èxit sorollós

En un intermedi del concert, l'arcalde guixolenc col·locà una hermosa llaçada a la nostra ensenya, com penyora de l'amistat que en aquells moments tenia ajuntats a ambdós pobles.

Un estol d'hermoses guixolenques oferien banderetes, que col·locaven a l'americana dels joves, a canvi d'una almoina per a la Creu Roja d'allí, amb lo que recaudaren 400 pessetes.

Entre aplaudiments i animats comentaris, ben favorables per a l'Orfeó i llur mestre, acabà'l concert popular.

Tornàrem a deixar la «Senyera» a la casa de la ciutat, des d'on el nostre batlle feu constar de nou el séu agrament i amb ell el de tots nosaltres, per les atencions rebudes.

Com el dia abans, tornàrem al Passeig, teatre dels amorosos idilis dels jovincels amb les damisel·les, i del no menys amorós i significatiu col·loqui d'en Bassas i en Llobet, amb un personatge, estiujador de Sant Feliu i difamador de «L'Unió Lliberal» i de Granollers, a les Corts, per mal nom conegut per diputat per Granollers.

En mig de la gran gentada, destacaven els grupus que'ls nostres galans orfeonistes formaven amb les amables i hermoses noietes d'allà. El petit Cupido a la vora d'ells devia passejar-se, i això feia que's traslluís l'amorositat de les seves converses.

No foren pas pocs els que, atrafagats conversant amb alguna d'aquelles noies tant escaientes arribaren a l'hotel a mig sopar!

Arribà l'hora anunciada per al ball. El saló de Novetats, que és grandíós, estava curull de gent; l'aspecte que oferia, era gran. En obsequi a aquell públic que així ens honrava, va disposar-se que abans de començar el ball, cantés de nou l'Orfeó i així's feu.

Entre grans aplaudiments aparegué la Senyera a l'escenari, multiplicant-se aquests més encare quan va aparèixer el mestre Llobet. Va tributar-se-li un saludo entusiasta, clamorós.

Se cantà «El Rossinyol», «La Filadora», «Les Festes d'Hebe» i «La mort de l'escolà».

Els aplaudiments feren sentir-se a cada composició i amb una ovació llarga, molt llarga, se coronà la tasca artística del nostre Orfeó.

Al compàs d'un piano (i consti que això del compàs és un dir, perquè degut a la gran gentada que hi havia no se sentia res), començà'l ball.

A poc d'haver començat, un voluntari, bon acordeonista, s'ajuntà al piano, i entre aquest i l'acordeó, alguna que altre vegada aconseguiren acabar iguals. Ballàrem fins que n'estiguérem cansats i, després, cap a dormir falta gent.

Mentrestant aquest ball se celebrava, el nostre element oficial fou presentat i obsequiat per la Junta de la societat «Nuevo Casino La Constancia», qual bonic hostatje ens feren seguir, essent de particular importància la ben ordenada i rica biblioteca, qual llibre de visites tingueren l'honor d'inaugurar el nostre arcalde, en Francesc Torras, el president, el mestre de l'Orfeó i el metje de l'expedició, l'Alfred Canal.

L'endemà, a les vuit i mitja del matí, ens

dirigírem a l'estació, per a emprendre'l retorn vers aquesta vila.

Allí's reproduïren, si cap, amb més emoció que'ls dies abans, els idilis amorosos; allí, nosaltres, després d'encaixar amb tot-hom, passàrem a ocupar el nostre lloc en el tren.

Entre visques a Sant Feliu de Guixols, a Granollers i a l'arcalde d'aquella ciutat, en Josep Más, que altre volta's trobava entre nosaltres per a despedir-nos, arrencà'l tren.

Arreu d'on anàvem passant, repercutien els visques i's veia'l voleiar dels mocadors amb que'ns saludàvem, demostracions d'afecte que eren correspostes pels excursionistes, tots, agitant mocadors i barretines.

Seguírem la ruta vers aquí, procurant distreure'ns amb bromes que fessin més agradable'l viatge. A la fi, tornàrem a ovirar els llocs testimoni de les nostres diablures de mainada i, seguidament ens trobàrem de nou en nostres llars.

Molt satisfets quedàrem de la rebuda que se'ns dispensà i, un cop feta la salutació a l'Ajuntament, ens dirigírem de nou al nostre hostatge social.

Allí, en Francesc Bassas, president de l'Orfeó, digué algunes coses i va descuidar-se de dir-ne moltes d'altres.

En Torras, va recordar, com a arcalde i com a president de L'Unió Lliberal, l'apoi que, tant per l'Ajuntament com per L'Unió, s'havia donat sempre a l'Orfeó, apoi que estava disposat a que mai li manqués.

Per a completar més la festa, s'organitzà un ball, en el saló de la societat, que resultà deliciós i en el qual ressaltà palesament la germanor que en tots nosaltres impera.

Dita ja la forma en que tant disfrutàrem; mostrada ja la carinyosa i mai prou ponderada acollida que va dispensar-nos la ciutat de Sant Feliu de Guixols, ciutat que, com ja havem dit, per a afavorir nostre concert, va tancar el cine, i per a nosaltres ho va fer tot; sols en resta agrair-los-hi amb tot el cor tantes atencions i esperar l'hora de poder correspondre a les mateixes.

I a don Francesc Más, arcalde de Sant Feliu, devem dir-li, també, que a l'admiració i carinyo que'l séu poble li prodiga, hi ajuntí'l nostre, que agrats, li oferim, des d'aquestes columnes.

Fem, are, que'ls mateixos visques a Sant Feliu de Guixols i a Granollers, que's perdien en l'espai, al deixar terra tant noble, trobin resso en nostres cors; així el grat record que d'aquella franca ciutat vàrem emportar-nos, revirà sempre en tots nosaltres.

Amadeu Barbany

ECOS

Llegaron los orfeonistas, alegres y satisfechísimos de su excursión a San Feliu.

En su local social, el presidente del Orfeó, dirige breve *speac* a los allí congregados.

Tristísimo efecto nos causan las palabras del orador (?). Ni una frase de agradecimiento ni de consideración para nuestro Ayuntamiento, que galantemente y en corporación les acompañara.

Ni una frase de gratitud para «La Unión Liberal», ni para su junta directiva, que tantísimo hace por ellos.

¿Es que el Orfeó es desagradecido?

No; mil veces no.

Es que su presidente, muchas veces olvida que es el presidente del «Orfeó Granollerí» de *La Unión Liberal* y, entonces... no está a la altura.

⊙ ⊙

Durant l'excursió de l'Orfeó a Sant Feliu, també va haver-hi una nota que cal comentar-la un xic.

Dos socis de «L'Unió Lliberal», anaren a saludar a en Plaja, difamador de dita societat.

Ens consta que'ls *ignocents socis* encaixaren amb en Venturera, sense que aquest, fent honor a sa promesa, se posés els guants i no com a prova de finura.

A aquest incident se li vol donar importància, per part dels del partit de dalt.

Nosaltres, no n'hi donem gens, per la senzilla raó de que *donde hay patrón, no manda marinero*.

I, si dos d'aquests se deixaren caçar, (?) malgrat fos per caçador molt eloqüent, no foren tant *cándidos* el *patrón* ni els demés socis de «L'Unió Lliberal», que demostraren, amb la seva actitud, quin concepte els mereix el delator de somniades malifetes.

⊙ ⊙

L'ex-quefa dels lliberals, contestant a l'article que baix el títol de «El desterrado de Montornés» i que tants i tant apassionats comentarís ocasionà, ens fa dir, des d'un setmanari, que «si ell *amontonó riquezas*, en Torras, en menos anys, ha doblat la fortuna d'en Barangé.»

Nosaltres, no intervenim la caixa de ca'n Torras, però se'ns acut una cosa:

En Torras, mai ha sigut cacic de Granollers.

Ni el negoci d'en Torras ha necessitat mai del favoritisme dels consums.

¿Què'ls sembla?

● ⊙

¿Veritat que si un difamador de baixa estofa, i un perdut de set soles, canalla i rastrer, per més *fosfòric* que fos, els insultava, restarien vostès tant tranquils?

Es clar que sí; ja que aitals bestioles verinoses, sols mereixen una cullera i una cel·la a Santofia.

⊙ ⊙

¿I còm riuria en Plancha, si no tornava, en Suárez Inclán, a Barcelona?

Més, aquest senyor té tant carinyo a Barcelona, que — segons notícies — a últims del pròxim setembre, tornarà a instal·lar-se en el Palau del Passeig de l'Aduana.

I, aleshores, en Plancha plorarà de rabia.

⊙ ⊙

Nos consta positivament que el diputat de Lliçà de Vall fou personalment al Centre regionalista de Sant Feliu de Guixols per procurar restar animació a los actos que se organizaron por el «Orfeó Granollerí».

¿Traslucieron algo, los señores presidente y maestro de nuestro «Orfeó», en la célebre *encaixada*?...

DEL TELÉFONO

Aclarando una nota oficiosa

El Consejo permanente de la Mancomunidad Catalana, al dar la nota oficiosa a los periodistas, de la labor realizada esta semana, hace

constar que «*ha sido autorizada la Mancomunidad por el Estado para la instalación de una central interurbana en Granollers, cesando de prestar los servicios el Estado, tan pronto como la Mancomunidad tenga verificada su instalación.*»

La ingeniosa a la par que tendenciosa redacción de las noticias nos obliga — en bien de los intereses de nuestra localidad — a aclarar sus conceptos y alcances por las dudas que pudiera ofrecer, tanto a los abonados al Centro Urbano del Estado en esta villa, como a los pueblos comarcanos que, pertenecientes a su zona, deben completar las líneas de dicho Centro.

Por una R. O. de 26 de julio último, resolviendo la reclamación que hizo la Mancomunidad Catalana, para que se anulase el acuerdo referente a la construcción y explotación por el Estado de un centro telefónico urbano en Granollers, y del servicio interurbano entre el referido centro y el de Barcelona, se dispuso que el citado Centro Urbano continuase explotándose por el Estado, formando parte de la red oficial, así como la línea de enlace de aquél con el de Barcelona, y, teniéndose en cuenta la *transigencia y corrientes de armonía* de la parte recurrente — la *Mancomunidad* — se autorizó a ésta para establecer en Granollers una estación interurbana y desde el momento en que verificase esta instalación cese el servicio interurbano actual. Es decir; el servicio del Centro Urbano de Granollers, corresponde al Estado: el servicio interurbano entre Barcelona y Granollers corresponderá a la Mancomunidad desde el momento que ésta instale la estación interurbana en nuestra villa.

Más claro: Una vez hecho el tendido de la red de Barcelona a Granollers por la Mancomunidad Catalana y en funciones, continuando la de la capital a Puigcerdá, esta misma línea será la que utilizará el Estado para la comunicación de los abonados con que cuente su central en Granollers.

A parte de lo ya dispuesto por la R. O. de referencia, que ya rectifica de por sí lo dicho en la insidiosa nota, tenemos que la autorización concedida por el Estado a la Mancomunidad, es bajo la base de que ésta tiene la obligación de unir sus líneas interurbanas con los Centros Urbanos del Estado y, como la Compañía Peninsular de Teléfonos, de acuerdo con la Mancomunidad, le facilitará comunicación por todas sus líneas, de ahí que el Centro Urbano del Estado en Granollers tendrá comunicación con los abonados de Barcelona y con todas las poblaciones de España que tengan teléfono.

¿A cada cual, lo suyo!

Carnet de la setmana

DILLUNS. — L'«Orfeó Granollerí» de «La Unió Lliberal», surt cap a Sant Feliu de Guixols.

⊙ ⊙

DIMARTS. — El senyor president de l'Orfeó Granollerí, compromet al mestre.
¿Déu li pagui!

⊙ ⊙

DIMECRES. — En Bassas ens vol fer creure — des de «La Vanguardia» — que ell és el president de «L'Unió Lliberal».

¡Pobre Bassas! El deliri de grandeses se li ha pujat al cap.

⊙ ⊙

DIJOURS. — A «L'Alhambra» comenten i riuen els desacerts dels directors de l'«Orfeó», al qual auguren curta vida.

¡No serà tant!...

⊙ ⊙

DIVENDRES. — L'ex-quefa dels lliberals té una gran conferencia nocturna amb el canceller de llauna.

¿De què tractaren?...

¡Granollers perilla!

⊙ ⊙

DISSABTE. — Els elements d'«Acció Granollerina» murmuren d'en Barangé, perquè'ls abandona.

L'ex-quefa diu que ja està cansat de *murgues*.

⊙ ⊙

DIUMENGE. — En Bassas vol presentar la dimissió del seu càrrec.

¡Home, *sañó* Francesc, are se n'adona que no té talla?...

⊙ ⊙

RESUM

Dilluns: Alegría

Dimarts: *Ficada de pòta*.

Dimecres: Follia.

Dijous: Il·lusions tontes.

Divendres: Conspiració terrible.

Dissabte: *Veritas*.

Diumenge: ¿.... ?

Kri-kri

LOCALES

En el mercado del jueves fueron detenidas en esta villa dos *mecheras* que momentos antes habían sustraído una pieza de tela y una caja de guantes de los comercios de los señores Riera y Basa. Detenidas y efectos robados fueron puestos a disposición del Juzgado de Instrucción de este Partido.

El día 27 próximo tendrá lugar en esta villa el concurso de yeguas y potrancas organizado por la sociedad del caballo nacional de tiro ligero.

Próximamente se fijarán los programas detallando las condiciones del codcurso y cantidades en metálico que se destinan para premios.

Entre los donantes, figuran S. M. el Rey, la Diputación, Cámara Agrícola, Ayuntamiento y particulares.

El día 27 próximo tendrá lugar en esta villa el concurso de yeguas y potrancas organizado por la Sociedad del caballo nacional de tiro ligero.

Próximamente se fijarán los programas detallando las condiciones del concurso y cantidades a metálico que se destinan para premios. Entre los donantes, figuran: S. M. el Rey, la Diputación, Cámara Agrícola, Ayuntamiento y particulares.

IMP. DE E. GARRETT : GRANOLLERS

GRAN SASTRERIA Y CAMISERIA

Camisería
Corbatería
Géneros de punto

DE
SANTIAGO Y PERALES

Sombrería
Zapatería
Bastones, paraguas

Fontanella, 11 : BARCELONA

EXTENSOS Y ELEGANTES SURTIDOS EN TODA CLASE DE ARTÍCULOS ÚLTIMA NOVEDAD PARA CABALLEROS
PRECIOS ECONÓMICOS

TRAJES A MEDIDA, DE 60 A 150 PESETAS

LA PERFECTA

SOCIEDAD ANÓNIMA

LEGÍA LÍQUIDA

Todas las señoras piden **LA PERFECTA** por ser la única que blanquea y no quema la ropa.

Premiada con diploma de honor en la Exposición celebrada últimamente en el Tibidabo.

DE VENTA : Droguerías, Colmados, Ultramarinos y Comestibles.

DESPACHO : San Gil, 17.-BARCELONA

ALERTA! ALERTA! ALERTA!

Se ofrecen en esta población aguas minerales como procedentes de los manantiales **VICHY CATALAN**, sin serlo.

Llamamos la atención de los consumidores para que no se dejen sorprender y para que se fijen bien en las botellas que les ofrezcan, puesto que las de los manantiales **VICHY CATALAN** llevan tapones, cápsulas, precintos y etiquetas con el nombre «Sociedad anónima **VICHY CATALAN**», y, por lo tanto, dejan de proceder de dichos manantiales las que no los lleven.

CASA GARRELL
IMPRESA

Variat assortit en Programes, Carnets i Títols de soci per a Festes Majors

CLAVÉ, 25

GRANOLLERS

NO HAGAV.

compra alguna en géneros de punto y camisas antes de visitar la

Casa **VILARDELL**, de Barcelona

Camisas y corbatas gran moda para la Fiesta Mayor

Camisas color sólido, con cuello y puños (moda) a 3'25 ptas.

Calcetines caballero, desde 15 céntimos a 6 ptas. par.

Medias para señora, » 20 » a 12 » »

Cuellos piqué superior, a 20, 45 y 75 céntimos.

Camisas para señora, desde 65 céntimos a 15 ptas. una.

Medias : No hay casa alguna en España que tenga nuestro surtido en seda, hilo y algodón. Grandes colecciones en el color cuero moda

Fábrica de géneros de punto y camisería : HOSPITAL, 36 y 38

Sucursal : CONDE DEL ASALTO, 8

BARCELONA

DISPONIBLE